

Sygn. akt V KK 24/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący)
SSN Rafał Małarski (sprawozdawca)
SSN Piotr Mirek

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej
w sprawie **F. P.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 lutego 2022 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego - na korzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt XVII Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w K.

z dnia 11 września 2019 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla wyroki Sądów obu instancji i - na podstawie art. 572
k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. - umarza postępowanie w
przedmiocie wyroku łącznego, a kosztami procesu obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. – po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2020 r. apelacji obrońcy co do kary – utrzymał w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w K. z 11 września 2019 r., którym połączono kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w K. z 11 lutego 2019 r., obejmującym wyroki tego Sądu z 9 października 2017 r. i 18 czerwca 2018 r., oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z 19 listopada 2018 r., i orzeczono wobec F. P. karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w całości na korzyść skazanego, zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. polegające na nie wykroczeniu poza granice zaskarżenia, mimo że postępowanie w przedmiocie wydania wobec F. P. wyroku łącznego, obejmującego te same jednostkowe wyroki, zostało już wcześniej prawomocnie zakończone wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Z. z 13 maja 2019 r., którym wymierzono mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i który uprawomocnił się 21 maja 2019 r. W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i umorzenie postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym.

Nie powtarzając wszechstronnych i wyczerpujących wywodów skarżącego, co byłoby postąpieniem zbytecznym, należało stwierdzić: skoro wobec tej samej osoby, F. P., zapadły dwa prawomocne wyroki łączne – Sądu Rejonowego w Z. z 13 maja 2019 r. i Sądu Rejonowego w K. z 11 września 2019 r. – w których węzłem kar łącznych objęto te same skazania, to jako ewidentne jawiło się, że później wydany wyrok łączny dotknięty był bezwzględny uchybieniem przewidzianym w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., określanym jako naruszenie powagi rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.).

W tym stanie rzeczy Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko uwzględnić w całości sformułowane w kasacji żądanie (art. 537 § 2 k.p.k.).

Wskutek uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego i utrzymanego nim w mocy wyroku łącznego z 11 września 2019 r. wykonaniu podlegał będzie poprzedni wyrok łączny z 13 maja 2019 r., gdyż nie utracił on mocy na podstawie art. 575 § 1 k.p.k. Kosztami procesu obciążono Skarb Państwa po myśli art. 632 pkt 2 k.p.k.

Warto na koniec odnotować, że trafnie zadeklarowany przez skarżącego kierunek kasacji wynikał z faktu, iż niekorzystne dla skazanego byłoby funkcjonowanie w obrocie prawnym dwóch prawomocnych wyroków łącznych, dotyczących tych samych skazań jednostkowych, podlegających odrębnemu wykonaniu.